

Les cares del temps. Ricardo Martín

Les cares del temps.

Ricardo Martín

Centre Cultural La Nau
Universitat de València

15-12-2020 / 21-03-2021

Horari:

Dimarts - dissabte, 10:00 a 14:00 h i 16:00 a 20:00 h
Diumenge i festius, 10:00 a 14:00

Entrada lliure

Sala Estudi General

www.uv.es/cultura/expocicions

#culturasegurauv

Els espais expositius del Centre Cultural La Nau compleixen estrictament les mesures perceptives de seguretat i sanitat que l'actual situació (COVID19) estableix.

Retrat d'un caçador

Manuel Vicent

He viatjat amb molts fotògrafs per diversos continents, he treballat amb ells en entrevistes, cròniques i reportatges i sé que cada fotògraf porta un món propi en la mirada i no deixa de disparar l'objectiu fins que no caça la peça que és de la seua propietat. Un dels millors caçadors inapel·lables que he conegut és Ricardo Martín. On posa la bala posa després l'ull. Mai no s'equivoca. Aqueix era el punt exacte de la diana on hi havia l'ànima que volia caçar.

El rostre és el millor paisatge exterior d'una persona. Hi ha deserts, valls fèrtils, muntanyes i rius, nets o bruts. Ricardo Martín és un increïble explorador d'aquest territori. A mesura que passen els anys sobre el rostre humà, es converteix en un mapa amb la clau secreta de l'esperit que es troba sota la pell. Dotar de vida un rostre és la prova màxima d'un fotògraf. Aqueix do el converteix en un creador.

El Déu del Gènesi va formar l'home amb una figura de fang i al final li va bufar el seu alè dins el nas i el fang inert va començar a viure. Qualsevol retrat és mort fins que l'artista no li fa aquella última pinzellada o el fotògraf li dispara una fogonada equivalent al pneuma diví, amb la qual li imprimeix la vida. Aqueix toc definitiu del pinzell o de la càmera és sempre un enigma.

Tal vegada es tracta només d'un punt blanc lluminós en les pupil·les o un difuminat en la comissura dels llavis, com va fer Leonardo amb la Gioconda o un rictus insignificant en l'entrecella que atrapa el fotògraf. De sobte, un lleu toc i l'enigma es revela. De fet, la vida només és un buf, però amb aquest es crea l'ànima i aquesta comença a apuntar en les successives expressions del rostre, que, al seu torn, sintetitzen no sols un paisatge vital sinó també l'esperit d'un temps. Només quan un fotògraf és artista, com Ricardo Martín, aqueix buf consisteix a atrapar l'ànima en el moment en què es manifesta. Pot ser que només siga un instant, però l'eternitat és també aqueix instant en què es congela el temps amb la càmera del fotògraf.

La figura humana va ser l'obsessió de Picasso, que a penes la va abandonar al llarg de tota la seua obra. El geni sabia que no hi ha millor paisatge que el cos, i d'aqueix territori, res tan profund i misteriós com la pell del rostre, on estan descrits tots els encreuaments de camins, totes les passions de la història.

No hi ha testimoniatge més autèntic, inapel·lable, cruel a vegades, de la història que la galeria de retrats dels personatges d'una època. Tots els moviments estètics arrosseguen el detritus de la vida i al final el deixen posat en el rostre de la gent amb tots els somnis, les passions i les caigudes de la història, com l'aigua bruta o clara d'un riu. Els artistes com Ricardo Martín es limiten a estendre'n acta, com el diari d'un caçador d'ànimes.

#culturaseguraUV

www.uv.es/cultura/exposicions